

Prečo dážd'ovník Búrkovník spáva v povetrí

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Domovom dážd'ovníka Búrkovníka je povetrie, kde sa počas celého dňa vznáša v prudkom lete. Je to jeden z najlepších letcov spomedzi všetkých vtáčikov v dolinke Olinky. Hoci si svoje hniezdo stavia pod strechou horárne uja Jana, jeho dlhé kosákovité krídla ho raz-dva zanesú tam, kam si tento podivný vtáčik zmyslí. Dážd'ovník nelietá v povetrí sám, ale vždy v spoločnosti svojich kamarátov. Je to zimomravý vtáčik, ktorý nemá rád chlad a studené vetrisko. Do svojho rodiska k horárni uja Jana sa vracia až počas mája, keď sa už Slnko Zlatoviečko prizerá na dolinku Olinku horúcimi pohľadmi. Doma sa však zdrží len krátko, lebo po odchovaní mláďatiek na sklonku augusta odlieta do južnej Afriky, kde v spoločnosti pálivého Slnka Zlatoviečka prečká zimu.

Raz keď sa dážd'ovník Búrkovník vrátil z Afriky domov k horárni uja Jana, dala sa s ním do reči hrdlička Hrkútka: - *Dážd'ovník Búrkovník, mne sa tak vidí, že ty v tom povetrí aj spávaš. Veď ja ťa celý deň vidím len a len čeriť modré nebo.*

- *Milá hrdlička, ja sa naozaj najlepšie cítim v povetrí,* - odvetil dážd'ovník Búrkovník.

- *Mám dlhé a úzke krídelká, ktoré mi umožňujú lietať rýchlo a vysoko. Aj keď sa preháňam popod belasú oblohu celú deň, vôbec sa neunavím. Pre mňa je nie je problém letieť do ďalekého zimoviska v Afrike na jeden dúšok.*

- *Ja keď si troška viac polietam, tak ma potom veľmi bolia krídla,* - sťažovala sa hrdlička Hrkútka.

- *Každému vtáčikovi stvorila prababička Príroda iné krídla,* - pokračoval dážd'ovník.

- *Vtáčiky s krátkymi krídlami nevládzu lietať tak dlho ako my, vtáčiky s dlhými. Preto sýkorka Bielolíčka alebo vrabec Čimčík nemôžu ani odlietať s nami do vzdialených teplých krajín. Nemusíš byť však smutná, hrdlička Hrkútka, že ty nemáš také krídla ako my. Teba prababička Príroda obdarila mocnými nôžkami a nás nie. Ja mám veľmi slabé nožičky. Na zemi som taký nemotorný, že z nej takmer nedokážem vzlietnuť do povetria.*

- *Tak preto ťa vidím stále čeriť belasý vzduch oblohy,* - prerušila ho hrdlička Hrkútka.

- *Pod strechu ujovej horárne zalietam len vtedy, keď idem vystriedať v sedení na vajíčkach svoju partnerku alebo keď idem nakrmiť svoje mláďatká. Ty si sa ma však pýtala, či*

NA TÚRU S NATUROU

aj spávam v povetrí. Završe áno. Najmä keď sa musím sťahovať preč pred hromami a bleskami. Dažd'a sa však bojím najviac.

- Prečo máš strach z dažďa ? - vyzvedala hrdlička Hrkútka.

- Nuž preto, lebo keď prší, v povetrí nepoletujú nijaké mušky a ja nemám čo do hladného bruška, - vysvetľoval dážd'ovník. - Preto pred takýmto počasím uháňam preč a prečkám ho na tých miestach, kde sa na svet usmieva Slnko Zlatoviečko. Potom, keď prestane pršať, vrátim sa naspäť do dolinky Olinky.

Dážd'ovník Búrkovník sa potom pustil za svojimi súrodencami, ktorí poletovali vysoko nad horárňou. Hrdlička Hrkútka sa ešte chvíľu na šantiaci krdlik dážd'ovníkov prizerala. V kútiku duše si priala pozrieť sa aspoň raz na dolinku Olinku z toľkej výšky.